

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke – nummer tre

En vingård med rød vin

Jeff Pippenger

2025-12-03

Vi afsluttede den foregående artikel med spørgsmålet: »Når disse begreber er på plads, kan spørgsmålet stilles: Hvordan kunne det være, at Joels Bog ved 9/11 blev det budskab, som Peter identificerede ved pinsen?«

Peter påpegede, at Joel blev opfyldt på pinsedagen, hvilket er et tidspunkt, der markerer afslutningen på pinsetiden. I pinsetiden var der en manifestation af Helligånden i begyndelsen og derefter en større manifestation af Helligånden ved afslutningen. Ved i tro at forstå, at både Bibelen og Profetiens Ånd anvender Joel på den sildige regns tid, kan vi vide, at Joels bog blev nærværende sandhed den 11. september; og at hvert element i bogen vil tale direkte om den profetiske historie, der begynder den 11. september og fortsætter helt frem til og med de syv sidste plager, som Joel betegner som ”Herrens dag.”

Som forudskygget i 1888 blev fremstillingen af det laodikeiske budskab på 9/11 den nærværende prøvende sandhed. Esajas fremstiller det samme budskab i kapitel otteoghalvtreds med basunrøsten, der viser Guds folk deres overtrædelser. Den „dag“, hvor Esajas begynder at lade sin røst lyde som en basun, er den samme dag, han synger vingårdens sang.

På den dag skal I synge om hende: En vingård med rød vin. Jeg, Herren, vogter den; hvert øjeblik vander jeg den; for at ingen skal skade den, vogter jeg den nat og dag. Vrede er ikke i mig; hvem vil sætte tjørn og torne op imod mig i kamp? Jeg ville gå lige igennem dem, jeg ville brænde dem op alle sammen. Eller lad ham gribe fat i min styrke, så han kan slutte fred med mig; ja, han skal slutte fred med mig. Dem, der kommer af Jakob, skal han lade slå rod; Israel skal blomstre og skyde knop og fylde verdens flade med frugt. Esajas 27:2–6.

Det moderne åndelige „Israel skal blomstre og skyde knop og fylde verdens ansigt med frugt“ i tiden for den sildige regn, for den tidlige regn forårsager en plantes knopskydning og blomstring, og den sildige regn frembringer frugten. Da bygningerne i New York styrtede sammen den 11. september, steg den mægtige engel i Åbenbaringen atten ned, og den sildige regn begyndte at falde som et let dryp. På den tid skulle Guds vægttere støde i basun for den laodikeiske menighed. Esajas’ budskab, som identificerer Guds folks synder, er også sangen om vingården med den røde vin. Joels første kapitel er netop dette budskab.

Herrens ord, som kom til Joel, Pethuels søn.

Hør dette, I gamle mænd, og lyt, alle I landets indbyggere. Er dette sket i eders dage eller i eders fædres dage? Fortæl det til eders børn, og lad eders børn fortælle det til deres børn, og deres børn til en anden slægt.

Det, som græshoppen har levnet, har den vingede græshoppe fortæret; og det, som den vingede græshoppe har levnet, har krebseormen fortæret; og det, som krebseormen har levnet, har larven fortæret.

Vågn op, I drukkenbolte, og græd; og hyl, alle I vindrikkere, over den nye vin; thi den er afskåret fra jeres mund.

For et folk er draget op over mit land, stærkt og uden tal; dets tænder er som løvens tænder, og det har kindtænder som en stor løve. Det har lagt min vinstok øde og afbarket mit figentræ; det har gjort det helt nøgent og kastet det bort; dets grene er blevet hvide. Klag som en jomfru, der er omgjordet med sækkelærred, over sin ungdoms ægtemand. Afgrødeofferet og drikofferet er afskåret fra Herrens hus; præsterne, Herrens tjenere, sørger. Marken er ødelagt, landet sørger; for kornet er ødelagt, den nye vin er tørret bort, olien vansmægter.

Skam jer, I agerdyrkere; hyl, I vingårdsmænd, over hveden og over byggen, fordi markens høst er gået til grunde. Vinstokken er tørret ind, og figentræet vansmægter; granatæbletræet, også palmetræet og æbletræet, ja alle markens træer, er visnet bort; thi glæden er visnet bort fra menneskenes børn.

Omgjord jer og sørg, I præster; hyl, I alterets tjenere; kom, tilbring natten i sæk og aske, I min Guds tjenere; thi afgrødeofferet og drikofferet er tilbageholdt fra eders Guds hus. Helliger en faste, udråb en højtidelig forsamling, saml de ældste og alle landets indbyggere i Herren eders Guds hus, og råb til Herren: Ak for dagen! thi Herrens dag er nær, og som en ødelæggelse fra den Almægtige skal den komme. Er ikke føden bortskåret for vore øjne, ja, fryd og glæde fra vor Guds hus? Sæden er rådnet under sine jordknolde, forråds kamrene ligger øde, laderne er nedbrudte; thi kornet er visnet. Hvorledes sukker dyrene! Kvæghjordene er forvirrede, fordi de ikke har græsgang; ja, fåreflokkene er gjort øde.

Herre, til dig vil jeg råbe; thi ilden har fortæret ørkenens græsgange, og flammen har opbrændt alle markens træer. Også markens dyr råber til dig; thi vandløbene er tørret ud, og ilden har fortæret ørkenens græsgange. Joel 1:1–20.

Joels første kapitel omhandler ødelæggelsen af Guds vingård. Esajas fastslår, at „hin dag“ er den dag, hvor den sildige regn begynder, for planterne begynder på den dag at blomstre og skyde knop. Det forhold, at Esajas oplyser os om, at Guds folk skal „slå rod“, „blomstre og skyde knop“ og fylde jorden med „frugt“, fremstiller en fremadskridende historie i tre trin. En plante slår „rod“ i jorden. At „slå rod“ betyder derfor at stå på jorden, som er stueetagen eller grundvolden. De, som „udgår af Jakob“, „slår rod“, og derefter kaldes de „Israel“. De, som kommer ud af den laodikeiske erfaring, kaldes derefter filadelfiere, skønt det at bevare den erfaring kræver sejr i en prøveproces, som ender ved søndagsloven.

Det profetiske forhold mellem Jakob, (bedrageren) og Israel, (sejrsherren), identificerer, at ved 9/11 træder de, som „slår rod“, ved at vende tilbage til grundvoldene, dér og da ind i et pagtsforhold. Profetisk er et navneskifte et symbol på en pagt, som fremstillet ved Abram til Abraham, Saraj til Sara, Jakob til Israel og andre. I verset trådte de, som ved 9/11 vendte tilbage til de gamle grundlæggende sandheder, ind i et pagtsforhold, idet regnen begyndte at frembringe

blomster og knopper. Ved søndagsloven vil hele verden blive fyldt med „frugt“, idet regnen da udgydes uden mål.

Esajas må stemme overens med Esajas, og naturligvis med alle de øvrige profeter, men Esajas skal opløfte sin røst som en basun og vise de laodikæiske syvendedagsadventister deres synder i sammenhæng med vingårdens sang. Den sang blev sunget af Jesus i lignelsen om vingården. Vingården fik ham til at græde, da Han for sidste gang før korset skuede ud over Jerusalem, vel vidende at det gamle Israel havde nået afslutningen på deres prøvetid og blev forbigået som Guds pagtfolk. Samtidig indgik Kristus en pagt med et folk, som ville frembringe de rette frugter fra Guds vingård. Hvad enten det er fortællingen om vingården hos Josva i begyndelsen eller hos Jesus til sidst, var de, som blev det nye pagtfolk, et forbillede på de hundrede og fireogfyrre tusind.

Kristus talte om Esajas' profeti om vingården, således som også Søster White gør.

„Lignelsen om vingården gælder ikke alene den jødiske nation. Den har en lære for os. Menigheden i denne generation er af Gud blevet betroet store privilegier og velsignelser, og Han forventer tilsvarende afkast.“ Christ's Object Lessons, 296.

Det er lærerigt at læse det afsnit, som leder frem til den sidste udtalelse fra Profetiens Ånd.

„Kapitel 23—Herrens vingård“

“Den jødiske nation”

Lignelsen om de to sønner blev efterfulgt af lignelsen om vingården. I den ene havde Kristus stillet lydighedens betydning frem for de jødiske lærere. I den anden pegede Han på de rige velsignelser, der var blevet skænket Israel, og viste deri Guds krav på deres lydighed. Han fremstillede for dem herligheden i Guds hensigt, som de ved lydighed kunne have opfyldt. Idet Han løftede sløret for fremtiden, viste Han, hvordan hele nationen ved ikke at opfylde Hans hensigt gik glip af Hans velsignelse og bragte ødelæggelse over sig selv.

“Der var en husbond,” sagde Kristus, ‘som plantede en vingård og satte hegn om den og gravede en vinperse i den og byggede et tårn og forpagtede den bort til vingårdsmænd og drog til et land langt borte.’”

„En beskrivelse af denne vingård gives af profeten Esajas: ‘Nu vil jeg synge for min elskede en sang om min elskedes vingård. Min elskede havde en vingård på en meget frugtbar høj; og han indhegnede den og ryddede stenene bort derfra og beplantede den med de ædleste vinstokke og byggede et tårn midt i den og huggede også en perse deri; og han ventede, at den skulle bære druer.’ Esajas 5:1, 2.

Landmanden vælger et stykke jord fra ødemarken; han indhegner, rydder og bearbejder det og tilplanter det med udsøgte vinstokke i forventning om en rig høst. Af dette jordstykke, i dets overlegenhed over for den udyrkede ødemark, forventer han, at det skal bringe ham ære ved at vise resultaterne af hans omsorg og møje ved dets dyrkning. Således havde Gud udvalgt et folk fra verden til at blive oplært og undervist af Kristus. Profeten siger: »Hærskarers Herres vingård er Israels hus, og Judas mænd er Hans liflige plantning.« Esajas 5:7. Over dette folk havde Gud skænket store privilegier og rigt velsignet dem af sin overstrømmende godhed. Han

så hen til, at de skulle ære Ham ved at bære frugt. De skulle åbenbare principperne for Hans rige. Midt i en falden, ond verden skulle de repræsentere Guds karakter.

Som Herrens vingård skulle de frembringe frugt, helt forskellig fra hedningefolkernes. Disse afgudsdyrkende folk havde hengivet sig til at øve ondskab. Vold og forbrydelse, griskhed, undertrykkelse og de mest fordærvede handlinger blev hengivet sig til uden nogen tøjle. Uretfærdighed, fornedrelse og elendighed var den fordærvede trees frugter. I skarp modsætning hertil skulle den frugt være, som blev båret på den vinstok, Gud havde plantet.

„Det var den jødiske nations privilegium at repræsentere Guds karakter, således som den var blevet åbenbaret for Moses. Som svar på Moses' bøn: 'Lad mig se din herlighed,' lovede Herren: 'Jeg vil lade al min godhed gå forbi dig.' 2 Mosebog 33:18, 19. 'Og Herren gik forbi foran ham og råbte: Herren, Herren Gud, barmhjertig og nådig, sen til vrede og rig på miskundhed og sandhed, som bevarer miskundhed mod tusinder, tilgiver skyld og overtrædelse og synd.' 2 Mosebog 34:6, 7. Dette var den frugt, som Gud ønskede af sit folk. I deres karakters renhed, i deres livs hellighed, i deres barmhjertighed og kærlige godhed og medfølelse skulle de vise, at 'Herrens lov er fuldkommen, den kvæger sjælen.' Salme 19:8.“

“Gennem den jødiske nation var det Guds hensigt at meddele alle folkeslag rige velsignelser. Gennem Israel skulle vejen beredes for udbredelsen af Hans lys til hele verden. Verdens nationer havde ved at følge fordærvede skikke mistet kundskaben om Gud. Dog udslettede Gud dem i Sin barmhjertighed ikke fra tilværelsen. Han havde til hensigt at give dem anledning til at lære Ham at kende gennem Sin menighed. Han bestemte, at de principper, som var blevet åbenbaret gennem Hans folk, skulle være midlet til at genoprette Guds moralske billede i mennesket.”

„Det var for fuldbyrdelsen af denne hensigt, at Gud kaldte Abraham bort fra hans afgudsdyrkende slægtninge og bød ham at bo i Kana'ans land. 'Jeg vil gøre dig til et stort folk,' sagde Han, 'og jeg vil velsigne dig og gøre dit navn stort; og du skal blive til velsignelse.' 1 Mosebog 12:2.“

Abrahams efterkommere, Jakob og hans afkom, blev ført ned til Egypten, for at de midt iblandt dette store og ugudelige folk kunne åbenbare principperne for Guds rige. Josefs retsindighed og hans vidunderlige gerning med at bevare hele det egyptiske folks liv var en fremstilling af Kristi liv. Moses og mange andre var vidner for Gud.

„Da Herren førte Israel ud af Egypten, åbenbarede Han på ny sin magt og sin miskundhed. Hans underfulde gerninger i deres udfrielse fra trældommen og Hans handlemåde med dem på deres vandring gennem ørkenen var ikke alene til gavn for dem selv. Disse skulle tjene som anskuelsesundervisning for de omkringliggende folkeslag. Herren åbenbarede sig som en Gud, der står over al menneskelig myndighed og storhed. De tegn og undere, Han gjorde til gavn for sit folk, viste Hans magt over naturen og over de største blandt dem, som tilbad naturen. Gud gik gennem det stolte land Egypten, således som Han vil gå gennem jorden i de sidste dage. Med ild og storm, jordskælv og død genløste den store JEG ER sit folk. Han førte dem ud af trældommens land. Han ledte dem gennem den 'store og frygtelige ørken, hvor der var giftige slanger og skorpioner og tørke.' 5 Mosebog 8:15. Han lod vand strømme frem til dem af

‘flinteklippen’ og mættede dem med ‘himmelens korn.’ Salme 78:24. ‘Thi,’ sagde Moses, ‘Herrens del er Hans folk; Jakob er loddet af Hans arv. Han fandt ham i et ørkenland og i den øde, hylende ørken; Han ledte ham omkring, Han underviste ham, Han bevarede ham som sin øjsten. Som en ørn opvækker sit bo, svæver over sine unger, udbreder sine vinger, tager dem, bærer dem på sine vinger: således ledte Herren ham alene, og ingen fremmed gud var med ham.’ 5 Mosebog 32:9–12. Således førte Han dem til sig, for at de kunne bo under den Højestes skygge.“

Kristus var Israels børns fører under deres ørkenvandring. Indhyllet i skystøtten om dagen og ildsøjlen om natten ledte og vejledte Han dem. Han bevarede dem fra ørkenens farer, Han førte dem ind i forjættelsens land, og for øjnene af alle de folkeslag, som ikke anerkendte Gud, grundfæstede Han Israel som Sin egen udvalgte ejendom, Herrens vingård.

„Til dette folk blev Guds ord betroet. De var omgærdet af Hans lovs forskrifter, de evige principper om sandhed, retfærdighed og renhed. Lydighed mod disse principper skulle være deres beskyttelse, for den ville frelse dem fra at ødelægge sig selv ved syndige handlinger. Og ligesom tårnet i vingården satte Gud sit hellige tempel midt i landet.“

Kristus var deres lærer. Som Han havde været hos dem i ørkenen, således skulle Han stadig være deres lærer og vejleder. I tabernaklet og templet boede Hans herlighed i den hellige shekina over nådestolen. For deres skyld åbenbarede Han uophørligt rigdommen af sin kærlighed og tålmodighed.

Gud ønskede at gøre sit folk Israel til en pris og en herlighed. Enhver åndelig fordel blev givet dem. Gud undlod ikke at give dem noget, der kunne fremme den karakterdannelse, som ville gøre dem til repræsentanter for Ham.

Deres lydighed mod Guds lov ville gøre dem til undere af fremgang for verdens nationer. Han, som kunne give dem visdom og dygtighed i al slags kunstfærdigt arbejde, ville fortsat være deres lærer og ville adle og ophøje dem gennem lydighed mod Hans love. Hvis de var lydige, ville de blive bevaret fra de sygdomme, som hjemsøgte andre nationer, og ville blive velsignet med åndskraft. Guds herlighed, Hans majestæt og magt, skulle åbenbares i al deres fremgang. De skulle være et kongerige af præster og fyrster. Gud udrustede dem med enhver mulighed for at blive den største nation på jorden.

„På den mest utvetydige måde havde Kristus gennem Moses stillet Guds hensigt frem for dem og gjort betingelserne for deres fremgang klare. ‘Du er et helligt folk for Herren din Gud,’ sagde Han; ‘Herren din Gud har udvalgt dig til at være et ejendomsfolk for sig selv frem for alle folkene på jordens overflade.... Derfor skal du vide, at Herren din Gud, Han er Gud, den trofaste Gud, som holder pagt og miskundhed mod dem, der elsker Ham og holder Hans bud, i tusind slægtled.... Derfor skal du holde de bud og de forskrifter og de lovbud, som jeg i dag påbyder dig, så du gør efter dem. Og det skal ske, dersom I lytter til disse lovbud og holder dem og gør efter dem, at Herren din Gud vil holde den pagt og den miskundhed mod dig, som Han tilsvor dine fædre; og Han vil elske dig og velsigne dig og gøre dig talrig; Han vil også velsigne dit moderlivs frugt og dit lands frugt, dit korn og din vin og din olie, forøgelsen af dit hornkvæg og dit småkvægs yngel, i det land, som Han tilsvor dine fædre at give dig. Du skal

være velsignet frem for alle folk.... Og Herren vil tage al sygdom bort fra dig og ikke lægge nogen af Egyptens onde sygdomme, som du kender, på dig.’ 5 Mosebog 7:6, 9, 11–15.“

Hvis de ville holde hans bud, lovede Gud at give dem det fineste af hveden og lade dem få honning af klippen. Med et langt liv ville han mætte dem og lade dem se sin frelse.

„Ved ulydighed mod Gud havde Adam og Eva mistet Eden, og på grund af synden blev hele jorden forbandet. Men hvis Guds folk fulgte Hans anvisning, ville deres land blive genoprettet til frugtbarhed og skønhed. Gud selv gav dem forskrifter med hensyn til jordens dyrkning, og de skulle samarbejde med Ham om dens genoprettelse. Således ville hele landet, under Guds herredømme, blive en anskuelsesundervisning i åndelig sandhed. Ligesom jorden i lydighed mod Hans naturlove skulle frembringe sine skatte, således skulle folkets hjerter i lydighed mod Hans morallov genspejle egenskaberne i Hans karakter. Selv hedningerne ville erkende overlegenheden hos dem, der tjente og tilbad den levende Gud.”

“‘Se,’ sagde Moses, ‘jeg har lært jer vedtægter og domme, således som Herren min Gud har befalet mig, for at I skal handle derefter i det land, som I drager ind i for at tage det i besiddelse. Hold derfor dem og gør efter dem; thi dette er jeres visdom og jeres forstand i folkenes øjne, som skal høre alle disse vedtægter og sige: Sandelig, dette store folk er et vist og forstandigt folk. For hvilket folk er så stort, at det har Gud så nær hos sig, som Herren vor Gud er i alle de ting, vi påkalder Ham om? Og hvilket folk er så stort, at det har vedtægter og domme så retfærdige som hele denne lov, som jeg i dag forelægger jer?’ 5 Mosebog 4:5–8.

„Israels børn skulle tage hele det område i besiddelse, som Gud havde anvist dem. De folkeslag, der forkastede tilbedelsen og tjenesten for den sande Gud, skulle drives bort. Men det var Guds hensigt, at mennesker ved åbenbaringen af Hans karakter gennem Israel skulle drages til Ham. Til hele verden skulle evangeliets indbydelse gives. Gennem undervisningen om offerttjenesten skulle Kristus ophøjes for nationerne, og alle, som ville se hen til Ham, skulle leve. Alle, der ligesom Rahab, kana’anæeren, og Ruth, moabitten, vendte sig fra afgudsdyrkelse til tilbedelsen af den sande Gud, skulle slutte sig til Hans udvalgte folk. Efterhånden som Israels tal voksede, skulle de udvide deres grænser, indtil deres rige kom til at omfatte verden.”

Gud ønskede at føre alle folk ind under sit barmhjertige herredømme. Han ønskede, at jorden skulle fyldes med glæde og fred. Han skabte mennesket til lykke, og han længes efter at fylde menneskehjernerne med himlens fred. Han ønsker, at familierne hernede skal være et symbol på den store familie deroppe.

“Men Israel opfyldte ikke Guds hensigt. Herren erklærede: ‘Jeg havde plantet dig som en ædel vinstok, helt igennem af ægte sæd; hvordan er du da blevet forvandlet til den for Mig forvildede plante af en fremmed vinstok?’ Jeremias 2:21. ‘Israel er en tom vinstok, han bærer frugt for sig selv.’ Hoseas 10:1. ‘Og nu, I Jerusalems indbyggere og Judas mænd, døm, beder jeg jer, mellem Mig og Min vingård. Hvad kunne der være gjort mere ved Min vingård, som jeg ikke har gjort ved den? Hvorfor bar den vilde druer, da jeg ventede, at den skulle bære vindruer? Og nu velan, jeg vil kundgøre jer, hvad jeg vil gøre ved Min vingård: Jeg vil tage dens hegn bort, så den bliver afgravet; og nedbryde dens mur, så den bliver nedtrådt; og jeg vil

lægge den øde; den skal ikke beskæres eller hakkes, men tjørn og torne skal skyde op i den; jeg vil også befale skyerne, at de ikke lader regn falde på den. For ... Han ventede ret, men se, blodig uret; retfærdighed, men se, nødskrig.' Esajas 5:3–7."

„Herren havde ved Moses stillet følgerne af utroskab frem for sit folk. Ved at nægte at holde hans pagt ville de afskære sig selv fra Guds liv, og hans velsignelse kunne ikke komme over dem. 'Tag dig i agt,' sagde Moses, 'at du ikke glemmer Herren din Gud, så du undlader at holde hans bud og hans lovbud og hans forskrifter, som jeg i dag påbyder dig; for at ikke, når du har spist og er blevet mæt, og har bygget smukke huse og bor i dem, og når dit hornkvæg og dit småkvæg formerer sig, og dit sølv og dit guld bliver mangfoldiggjort, og alt, hvad du ejer, bliver mangfoldiggjort, da dit hjerte skal ophøje sig, og du glemmer Herren din Gud.... Og du siger i dit hjerte: Min kraft og min hånds styrke har skaffet mig denne rigdom.... Og det skal ske, dersom du helt glemmer Herren din Gud og følger andre guder og dyrker dem og tilbeder dem, så vidner jeg imod jer i dag, at I visselig skal gå til grunde. Som de folk, Herren udrydder for jeres åsyn, således skal I gå til grunde, fordi I ikke ville adlyde Herren jeres Guds røst.' 5 Mosebog 8:11–14, 17, 19, 20."

Advarslen blev ikke agtet af det jødiske folk. De glemte Gud og mistede deres høje privilegium som Hans repræsentanter af syne. De velsignelser, de havde modtaget, bragte ingen velsignelse til verden. Alle deres fortrin tilegnede de sig til deres egen forherligelse. De berøvede Gud den tjeneste, Han krævede af dem, og de berøvede deres medmennesker religiøs vejledning og et helligt eksempel. Ligesom indbyggerne i den antediluvianske verden fulgte de enhver deres onde hjertes indskydelse. Således fik de hellige ting til at fremstå som en farce, idet de sagde: 'Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel er dette' (Jeremias 7,4), mens de samtidig forvanskede Guds karakter, vanærede Hans navn og besmittede Hans helligdom.

"Vinbønderne, som var blevet sat til at have tilsyn med Herrens vingård, var utro imod det hverv, der var betroet dem. Præsterne og lærerne var ikke trofaste vejledere for folket. De holdt ikke Guds godhed og barmhjertighed frem for dem og heller ikke hans krav på deres kærlighed og tjeneste. Disse vinbønder søgte deres egen ære. De ønskede at tilegne sig vingårdens frugter. Det var deres stræben at drage opmærksomhed og hyldest til sig selv."

Skylden hos disse ledere i Israel var ikke som den almindelige synders skyld. Disse mænd stod under den mest højtidelige forpligtelse over for Gud. De havde forpligtet sig til at lære et »Så siger Herren« og til at føre streng lydighed ind i deres praktiske liv. I stedet for at gøre dette forvanskede de Skrifterne. De lagde tunge byrder på menneskene og håndhævede ceremonier, som rakte ind i hvert skridt i livet. Folket levede i stadig uro, for de kunne ikke opfylde de krav, som rabbinerne havde fastsat. Da de så umuligheden af at holde menneskeskabte bud, blev de ligegyldige med hensyn til Guds bud.

Herren havde undervist sit folk om, at Han var vingårdens ejer, og at alle deres ejendele var betroet dem til forvaltning, så de kunne bruges for Ham. Men præsterne og lærerne udførte ikke deres hellige embeds gerning, som om de forvaltede Guds ejendom. De berøvede Ham systematisk de midler og muligheder, der var betroet dem til fremme af Hans værk. Deres begærlighed og griskhed gjorde, at de blev foragtet endog af hedningerne. Således fik hedningeverdenen anledning til at mistolke Guds karakter og Hans riges love.

Med en faders hjerte bar Gud over med sit folk. Han bønfuldt dem ved nådegaver, som blev givet, og nådegaver, som blev taget bort. Tålmodigt holdt Han deres synder frem for dem og ventede i langmodighed på deres erkendelse. Profeter og sendebud blev udsendt for at gøre Guds krav gældende over for vingårdsdyrkerne; men i stedet for at blive budt velkommen blev de behandlet som fjender. Vingårdsdyrkerne forfulgte og dræbte dem. Gud sendte endnu andre sendebud, men de blev modtaget på samme måde som de første, blot således at vingårdsdyrkerne viste et endnu mere beslutsomt had.

„Som sidste udvej sendte Gud sin Søn og sagde: ‘De vil have ærbødighed for min Søn.’ Men deres modstand havde gjort dem hævnerrige, og de sagde indbyrdes: ‘Dette er arvingen; kom, lad os slå Ham ihjel, og lad os tage Hans arv i besiddelse.’ Så vil vi blive ladet tilbage til at nyde vingården og gøre med frugten, som det behager os.“

De jødiske ledere elskede ikke Gud; derfor afskar de sig selv fra Ham og forkastede alle Hans henvendelser om et retfærdigt forlig. Kristus, Guds Elskede, kom for at gøre vingårdens ejers krav gældende; men vingårdsmændene behandlede Ham med åbenlys foragt og sagde: Vi vil ikke have, at denne mand skal herske over os. De misundte Kristus Hans skønhed i karakteren. Hans måde at undervise på var langt deres overlegen, og de frygtede Hans fremgang. Han foreholdt dem deres forhold, afdækkede deres hykleri og viste dem de visse følger af deres handlemåde. Dette drev dem til vanvid. De sved under de irettesættelser, som de ikke kunne bringe til tavshed. De hadede den høje retfærdighedsstandard, som Kristus bestandig fremholdt. De så, at Hans lære stillede dem dér, hvor deres selvskhed ville blive blotlagt, og de besluttede at slå Ham ihjel. De hadede Hans eksempel på sanddruhed og gudsfrygt og den ophøjede åndelighed, som blev åbenbaret i alt, hvad Han gjorde. Hele Hans liv var en bebrejdelse mod deres selvskhed, og da den endelige prøve kom, den prøve som betød lydighed til evigt liv eller ulydighed til evig død, forkastede de Israels Hellige. Da de blev bedt om at vælge mellem Kristus og Barabbas, råbte de: »Løslad os Barabbas!« Luk. 23,18. Og da Pilatus spurgte: »Hvad skal jeg da gøre med Jesus?« råbte de rasende: »Lad Ham blive korsfæstet.« Matt. 27,22. »Skal jeg korsfæste jeres konge?« spurgte Pilatus, og fra præsterne og lederne kom svaret: »Vi har ingen anden konge end kejseren.« Joh. 19,15. Da Pilatus vaskede sine hænder og sagde: »Jeg er uskyldig i denne retfærdiges blod,« sluttede præsterne sig til den uvidende hob og erklærede lidenskabeligt: »Hans blod komme over os og over vore børn.« Matt. 27,24.25.

„Således traf de jødiske ledere deres valg. Deres beslutning blev optegnet i den bog, som Johannes så i hånden på Ham, der sad på tronen, den bog, som ingen kunne åbne. I al sin hævnerrighed vil denne beslutning træde frem for dem på den dag, da denne bog åbnes af Løven af Judas stamme.“

Det jødiske folk nærrede den forestilling, at de var himlens yndlinge, og at de altid skulle ophøjes som Guds menighed. De var Abrahams børn, erklærede de, og så fast syntes grundlaget for deres fremgang dem, at de trodsede jord og himmel til at berøve dem deres rettigheder. Men ved et liv i utroskab beredte de sig til himlens fordømmelse og til adskillelse fra Gud.

"I lignelsen om vingården, efter at Kristus havde fremstillet for præsterne deres kulminerende ugudelige handling, stillede Han dem spørgsmålet: 'Når da vingårdens herre kommer, hvad vil han så gøre ved disse vinbønder?' Præsterne havde fulgt beretningen med dyb interesse, og uden at overveje emnets forhold til dem selv stemte de sammen med folket i svaret: 'Han vil på ynkelig vis ødelægge disse onde mænd og bortforpagte sin vingård til andre vinbønder, som vil give Ham frugterne i deres tider.'"

„Uforvarende havde de udtalt deres egen dom. Jesus så på dem, og under Hans ransagende blik vidste de, at Han læste deres hjertes hemmeligheder. Hans guddom lyste frem for dem med umiskendelig kraft. De så i vingårdsmændene et billede af sig selv, og uvilkårligt udbrød de: ‘Gud forbyde det!’“

Højtideligt og bedrøvet spurgte Kristus: »Har I aldrig læst i Skrifterne: Den sten, som bygningsmændene forkastede, den er blevet hovedhjørnesten; dette er Herrens gerning, og det er underfuldt i vore øjne? Derfor siger jeg eder: Guds rige skal tages fra eder og gives til et folk, som bærer dets frugter. Og den, som falder på denne sten, skal sønderbrydes; men den, som den falder på, ham skal den knuse til støv.«

„Kristus ville have afvendt den jødiske nations undergang, hvis folket havde taget imod Ham. Men misundelse og skinsyge gjorde dem uforsonlige. De besluttede, at de ikke ville tage imod Jesus fra Nazaret som Messias. De forkastede verdens Lys, og fra da af var deres liv omgivet af mørke som midnatens mørke. Den forudsagte undergang kom over den jødiske nation. Deres egne voldsomme lidenskaber, uden tøjle, voldte deres ruin. I deres blinde raseri ødelagde de hinanden. Deres oprørske, hårdnakkede hovmod bragte deres romerske erobreres vrede over dem. Jerusalem blev ødelagt, templet lagt i ruiner, og dets sted pløjet som en mark. Judas børn omkom under de mest frygtelige former for død. Millioner blev solgt for at tjene som trælle i hedenske lande.

„Som folk havde jøderne svigtet i at opfylde Guds hensigt, og vingården blev taget fra dem. De privilegier, de havde misbrugt, det værk, de havde ringeagtet, blev betroet til andre.”

„Lignelsen om vingården gælder ikke kun den jødiske nation. Den indeholder en lærdom for os. Menigheden i denne generation er af Gud blevet begavet med store privilegier og velsignelser, og Han forventer et tilsvarende udbytte.“ Christ’s Object Lessons, s. 284–296.

Joels bog identificerer den sildige regns historie ved verdens ende. Det sildige regn er Guds sidste advarselsbudskab fra den tredje engel i Johannes’ Åbenbaring fjorten. Skønt det sildige regn repræsenterer den tredje engels budskab, repræsenterer det også kommunikationsprocessen mellem Guddommen og menneskeheden, således som den symboliseres ved Zakarias’ gyldne olie, det tidlige og det sildige regn, ilden fra alteret og andre fremstillinger. Det sildige regn er ikke blot et budskab og kommunikationsprocessen mellem Gud og mennesket, men det er også den eneste helligede „metodologi“ for bibelstudium, som opretholdes i Guds Ord. Denne metodologi er Esajas’ „linje på linje“, som findes i kapitel otteogtyve.

Ved begyndelsen af det gamle såvel som det moderne Israel førte Gud, „vingårdsmændet“, Israel „ud af ørkenen“. Hvad enten det var fangenskabet på fire hundrede og tredive år i Egypten eller

Mørketidernes fangenskab fra 538 til 1798, blev Israel ført ud af „ørkenen“, for en „ørken“ er et symbol på slaveri og fangenskab. Hvad enten det gjaldt det gamle bogstavelige Israel eller det moderne åndelige Israel, udfriede Gud dem af et ørkenfangenskab og „grundfæstede“ dem „som sin egen udvalgte ejendom, Herrens vingård“, kaldet til at være præster og fyrster, som „blev betroet“ det privilegium at repræsentere „Guds ord“. „Guds ord“ var for det gamle Israel Loven og for det moderne Israel både Loven og profetierne.

„Gud har kaldet sin menighed i denne tid, ligesom han kaldte det gamle Israel, til at stå som et lys på jorden. Ved sandhedens mægtige kløv har han ved den første, den anden og den tredje engels budskaber skilt dem fra kirkerne og fra verden for at bringe dem ind i en hellig nærhed til sig selv. Han har gjort dem til betroede forvaltere af sin lov og har overdraget dem profetiens store sandheder for denne tid. Ligesom de hellige gudsord, der blev betroet det gamle Israel, er disse en hellig tillidssag, som skal meddeles til verden. De tre engle i Åbenbaringen 14 repræsenterer det folk, som tager imod lyset fra Guds budskaber og går frem som hans sendebud for at lade advarslen lyde over hele jordens længde og bredde.“
Testimonies, bind 5, 455.

Det moderne Israel blev forordnet til at forkynde den tredje engels høje råb under den sene regns kraft, samtidig med at de i deres personlige erfaring åbenbarede Kristi karakter under Helligåndens kraft. Den tredje engels høje råb opfyldes under udgydelsen af den sene regn, i en tid, hvor et falskt budskab om fred og tryghed som den sene regn fremmes af en klasse af mænd, der er berusede af Babylons vin. Disse er Esajas' Efraims drukkenbolte og Joels vindrikkere, som den nye vin er afskåret fra deres mund. De, som modtager det sande budskab om den sene regn, fremstilles ved Daniel, Mishaël, Hananja og Azarja, som forkastede den babyloniske føde til fordel for himmelsk kost. Disse er de et hundrede og fireogfyre tusinde, som synger Moses' og Lammets sang, men også vingårdens sang, for lignelsen om vingården blev opfyldt i Moses' historie ved begyndelsen af det gamle Israels pagtforhold, og den blev opfyldt igen ved afslutningen af det gamle Israels pagtforhold i Lammets historie.

Vingårdens sang afsluttes med, at et tidligere pagtsfolk bliver gået forbi, når et nyt pagtsfolk bliver viet til Herren. Herren gik forbi dem, som døde under den fyrreårige ørkenvandring, og indgik pagt med Josva netop på samme tid, som han skilte sig fra dem, der skulle dø. Herren skilte sig fra det gamle Israel netop på samme tid, som Han ægtede den kristne kirke. Alfaen eller begyndelseshistorien er repræsenteret ved Moses, og omegaen er repræsenteret ved Lammet. Den historie, som de begge repræsenterer, er vingårdslignelsens historie; således er Esajas' sang om vingården Johannes Åbenbarerens sang om Moses og Lammet.

Vi vil fortsætte disse tanker i den næste artikel.

"Dette er ikke Søster Whites ord, men Herrens ord, og hans sendebud har givet dem til mig for, at jeg skal give dem til jer. Gud kalder jer til ikke længere at arbejde imod ham. Der blev givet megen undervisning med hensyn til mænd, som gør krav på at være kristne, mens de åbenbarer Satans egenskaber og i ånd, ord og handling modarbejder sandhedens fremgang og visselig følger den vej, hvor Satan leder dem. I deres hjertes hårdhed har de taget en myndighed til sig, som på ingen måde tilhører dem, og som de ikke bør udøve. Den store Lærer siger: 'Jeg vil

omstyrte, omstyrte, omstyrte.' Mænd siger i Battle Creek: 'Herrens tempel, Herrens tempel er vi,' men de bruger almindelig ild. Deres hjerter er ikke blødgjort og underlagt ved Guds nåde." Manuscript Releases, bind 13, 222.

„Guds tålmodighed har et formål, men I modarbejder det. Han tillader, at en tilstand udvikler sig, som I gerne sidenhen ville ønske blev modvirket, men da vil det være for sent. Gud befalede Elias at salve den grusomme og svingefulde Hazael til konge over Syrien, for at han kunne være en svøbe for det afgudsdyrkende Israel. Hvem ved, om Gud ikke vil overgive jer til de vildfarelser, I elsker? Hvem ved, om ikke de prædikanter, der er trofaste, faste og sande, kan være de sidste, som vil frembære fredens evangelium for vore utaknemmelige menigheder? Det kan være, at ødelæggerne allerede oplæres under Satans hånd og kun venter på, at endnu nogle få fanebærere skal gå bort, for at indtage deres pladser og med den falske profets røst råbe: 'Fred, fred,' når Herren ikke har talt fred. Jeg græder sjældent, men nu mærker jeg, at mine øjne sløres af tårer; de falder på mit papir, mens jeg skriver. Det kan være, at al profeti blandt os snart vil være til ende, og at den røst, som har vakt folket, ikke længere vil forstyrre deres kødelige slummer.“

"Når Gud skal udføre sit sælsomme værk på jorden, når hellige hænder ikke længere bærer arken, da skal ve være over folket. Å, om du dog havde kendt, ja, du, på denne din dag, de ting, som hører til din fred! Å, måtte vort folk, ligesom Nineve gjorde, omvende sig af al deres magt og tro af hele deres hjerte, så Gud må vende sin brændende vrede bort fra dem." Testimonies, bind 5, 77.

„Hvis du hengiver dig til hjertets stædighed og på grund af stolthed og egenretfærdighed ikke bekender dine fejl, vil du blive overladt til Satans fristelser. Hvis du, når Herren åbenbarer dine fejl, ikke angrer eller aflægger bekendelse, vil hans forsyn føre dig over den samme grund igen og igen. Du vil blive overladt til at begå fejl af lignende karakter, du vil fortsat mangle visdom og vil kalde synd retfærdighed og retfærdighed synd. De mange bedrag, som vil få overtaget i disse sidste dage, vil omslutte dig, og du vil skifte fører og ikke vide, at du har gjort det.“ Review and Herald, 16. december 1890.